

๑

เช้าวันหยุดเช่นนี้ บริเวณริมถนนสายหลักมิได้คลาคล่ำวักไขว่ไปด้วยผู้คนที่เดินออกมาจากซอยด้านในเพื่อมารอรถโดยสารประจำทางมุ่งหน้าไปทำงาน ไปเรียน หรือทำธุระเหมือนเช้าวันธรรมดา ที่ป้ายรถเมล์ริมถนนจึงไม่แออัดและจอแจนัก จะมีก็แต่ผู้คนที่เดินออกมาหาซื้อของกินยามเช้าเช่นเดียวกับชายหนุ่มรูปรางสูงเพรียวที่ยืนอยู่หน้าร้านโจ๊กนั้นละ

“ไม่ใช่ตับ ไม่ใช่ชิงตงนี่”

“อีกถุง ไม่ใช่กระเพาะ?”

“ไม่ครับ วันนี้ถุงเดียว เดี่ยวมาเอาละครับ”

ชายหนุ่มบอกแม่ค้าที่คั่นหน้าคั่นตากันดี แล้วเดินไปยังรถเข็นที่จอดอยู่ไม่ห่างกันนัก

“น้ำเต้าหู้ถุงนี้ ปาท่องโก๋สามตัว”

พ่อค้าน้ำเต้าหู้เหลือบมองหน้าแวบหนึ่ง ชายหนุ่มไม่แปลกใจนักที่มองเห็นความสงสัยในดวงตาคู่นั้น เพราะแทบทุกครั้งที่ออกมาซื้ออาหารเช้า

เขามักล่องน้ำเต้าหู้สองถุงกับปาห่องโก๋หกตัวเสมอ

กลิ่นหอมของน้ำเต้าหู้จากหม้อใบใหญ่ไชนารุ่น เช่นเดียวกับกลิ่นหมูปิ้งจากรถเข็นที่จอดอยู่ตรงข้ามราวกับจะประชันขันแข่งกันอยู่ในที่ติดออกไป ยังมีรถเข็นขายไก่ทอดอยู่หน้าตึกแถวที่เปิดด้านหน้าขายข้าวแกงและอาหารตามสั่ง ถัดไปอีกสองห้อง มีร้านก๋วยเตี๋ยวหมูเจ้าอร่อยที่เปิดขายตั้งแต่สายๆ เป็นต้นไป

ชายหนุ่มสะดุ้งนิดๆ เมื่อได้ยินเสียงแผดถล่มของมอเตอร์ไซด์สองคันที่บิดแข่งกันมาบนถนนที่ว่างโล่ง

“แว่นไปหาเตี้ยมึงเหรอ เฮ้อ...ไอ้เด็กสมัยนี้นั่นไม่ได้เรื่องได้ราวจริงๆ นะคุณ”

พ่อค้าข้าวเหนียวปิ้งบนกับลูกค้าที่พยักหน้ารับ แล้วร่วมด้วยช่วยบน “เด็กสมัยนี้” ถึงความไม่เอาไหน เกกมะเหรกเกเร ใช้เงินเปลืองและอีกสารพัด

“อ้าว...คุณรัน มาซื้ออาหารเช้าหรือครับ”

ศิรณย์หันไปมองคนที่ทักทายเขามาจากด้านหลัง เขายิ้มให้หนุ่มใหญ่รูปร่างท้วมที่หอบหิ้วถุงของกินยามเช้าพะรุงพะรัง

“ครับคุณอมร โอ้โฮ...ซื้ออะไรเยอะแยะเชียรว”

เช่นเดียวกับอมรที่ยิ้มให้ชายหนุ่มหน้าขาว คิ้วเข้ม ปากแดง จมูกโด่งหน้าตาที่สรุปได้สั้นๆ ด้วยคำว่า หล่อ

“วันนี้เด็กๆ หยุดเรียน ซื้อมาฝากเพื่อนๆ นะครับ แต่กว่าจะได้ครบตามบัญชีของแต่ละท่าน ก็เล่นเอาเหนื่อย” เพื่อนบ้านในซอยเดียวกัน ชูถุงในมือทั้งสองข้างให้ดู “กินข้าวเหนียวหมูปิ้ง แต่สั่งว่าไม่เอาข้าวเหนียวร้านหมู จะกินข้าวเหนียวร้านไก่ทอด พ่อต้องเลือกชิ้นที่มีมันติดมาด้วยนะ ถ้าเนื้อหมูแข็งๆ ไม่กิน ปิ้งไหม้ๆ ก็ไม่เอา อีกคนกินข้าวมันไก่ เอาแต่เนื้อแล้วต้องเป็นเนื้อหน้าอกด้วย แดงกว่ากับผักชีไม่เอา แต่สั่งเสร็จสรรพवाईขอน้ำจิ้มมาสองถุง เจ้าคนกลาง กินน้ำเต้าหู้ใส่เม็ดแมงลักกับลูกเต๋อย ไม่เอาจูน

ไม่เอาถั่วแดงและห้ามใส่สาकुเต็ดขาด แม้แต่เม็ดเดียวก็ติดมาไม่ได้ แต่ขอเพิ่มบาท่องไก่อกรอบๆ แบบที่กินกับเต้าหอย” อมรสายหน้าแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เด็กสมัยนี้เหลือเกินจริงๆ ครับคุณรณ”

ศิริณย์ไม่นึกอยากพูดไปอย่างใจคิดว่า เด็กสมัยไหนก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ เขาเองยังเป็นเลย ถ้าไม่กินไม่อยู่อย่างที่ใจตัวเองต้องการแล้วจะไปกินไปอยู่ตามใจใครกันเล่า

ชายหนุ่มยิ้มให้คนอยู่บ้านซอยเดียวกัน ก่อนพึมพำขอตัวเมื่อพ่อค้าน้ำเต้าหู้ส่งถุงให้ เขาเดินไปซื้อตบปิ้งอีกหกไม้แล้วเดินไปรับโจ๊กที่สั่งเอาไว้ได้ของครบแล้วนั้นละจึงเดินกลับเข้ามาในซอยด้านใน

ไอ้หนุ่มมอเตอร์ไซค์ขึ้นขึ้นบนฟ้า เป็นสัญญาณสากลอันรู้ความหมายกันทั่วทุกเขตแคว้นแดนไทยว่านี่คือคำถามว่า ไปไหม?

ศิริณย์สายหน้าแล้วเดินผ่านวินมอเตอร์ไซค์ปากซอย เข้ามายังถนนสายเล็กด้านในที่เรียกกันติดปากผู้คนแถวนี้ว่า ถนนทองคำ บ้านของเขายู่ในซอยทองคำสิบเอ็ด นับจากปากซอยก็ซอยที่หกทางซ้ายมือ ไม่ไกลจนเกินไปกระทั่งต้องให้มอเตอร์ไซค์รับจ้างไปส่ง ยิ่งยามเช้า อากาศสบายๆ เช่นนี้ ไม่มีธุระปะปังเร่งรีบ เดินเรื่อยๆ มองสองข้างไปพลินๆ เดี่ยวเดี๋ยวก็ถึงบ้าน

คุณนายทองคำซึ่งศิริณย์เคยได้ยินมาว่าเป็นเจ้าของที่ดินย่านนี้คงจะรำรวยเอากการ ชายหนุ่มบอกตัวเองขณะทอดตามองไปทางขวามือ อันเป็นที่ตั้งของซอยทองคำฝั่งเลขคู่ซึ่งไล่เรียงลงไปจนถึงเลขสามสิบ แต่ไม่ว่าจะเป็นซอยทองคำฝั่งไหน ฝั่งเลขคู่หรือเลขคี่ ที่ดินผืนใหญ่นี้ก็คงจะทำเงินให้คุณนายทองคำไม่น้อยเลย เพราะเธอจัดสรรที่ดินของตนเองอย่างชาญฉลาด มีถนนเล่นผ่ากลาง แล้วตัดแบ่งที่ดินในแต่ละซอยทั้งซ้ายขวาขายในขนาดและราคาต่างกันไป ใครจะปลูกบ้าน ปลูกตึก ทำอาคารพาณิชย์ก็ตามแต่ใจ

ศิริณย์เพิ่งย้ายมาอยู่ย่านนี้ได้ไม่ถึงปีดี เขาชอบตรงที่มันไม่ใช่ย่าน

ซานเมืองไกลลิป จะเดินทางไปไหนมาไหนก็สะดวกสบาย ขณะเดียวกัน เมื่อเข้ามาทางด้านในก็สงบเงียบ ไม่แออัด หรืออีกทีก็ครึกโครมจนเกินไป

โชคดีด้วยกระมังว่าที่ดินในซอยทองคำสิบเอ็ดนั้น เจ้าของที่ดินส่วนใหญ่ปลูกบ้านอยู่อาศัย มิได้ทำเป็นร้านค้าเหมือนแถบซอยอื่นๆ หรือ มีโรงงานเหมือนทางซอยท้ายๆ จึงสงบและน่าอยู่ทีเดียว ชายหนุ่มบอกตัวเองเมื่อเดินมาถึงปากซอยสิบเอ็ดทางซ้ายมือ

‘ร้านมาเช่าอยู่ก็ดีเหมือนกัน เท่ากับช่วยเฝ้าบ้านให้พี่ด้วย บ้านปลูกเอาไว้แต่ไม่มีคนอยู่ ก็เอาไว้เปล่าๆ มันก็เก๋ไทม์นะ อย่างบ้านท้ายซอยไปร้านเห็นแล้วนี่ หลังนั้นน่าจะปลูกเสร็จก่อนบ้านที่อีกนะ แต่เจ้าของไปไหนไม่รู้ ทั้งไว้อย่างนั้นจนกลายเป็นบ้านร้างไปแล้ว’

หากดูจากสภาพบ้านของสุขใจแล้วก็นับว่าเพื่อนรุ่นพี่ของเขาให้เช่าบ้านในราคาไม่แพงเลย ยังมีคนมาร่วมแชร์ด้วยก็ยิ่งถูก และจ่ายได้สบายๆ ก่อนเดินทางไปทำงานต่างประเทศ สุขใจยังเล่าเรื่องราวของคุณนายทองคำ เจ้าของที่ดินผืนนี้ให้เขา รู้อีกด้วยว่า

‘แม่พี่กับคุณนายทองคำเป็นเพื่อนกัน ฟังมาว่า แก่ได้รับที่ดินผืนนี้เป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ ที่แรกแกจะขายทั้งผืนให้นักธุรกิจคนหนึ่ง เขาอยากได้เอาไว้ทำโรงแรม แต่ตกลงเรื่องราคากันไม่ได้ คุณนายทองคำแกเลยจัดสรรที่ดินตัดแบ่งขายเองดีกว่า แล้วก็ชักชวนเพื่อนๆ คนรู้จักมาซื้อในราคาไม่แพงนัก แม่พี่เลยมาซื้อเอาไว้ในซอยสิบเอ็ดแล้วก็ปลูกบ้านให้พี่ แม่บอกว่า ที่ดินในซอยสิบเอ็ดนี้สวยที่สุดนะ ขายหมดก่อนเลย พี่ว่าคงเป็นเพราะมันอยู่กลางๆ นะร้าน ไม่ใกล้กับถนนใหญ่ที่พลุกพล่านจนเกินไป แล้วก็ใกล้ลงไปทางท้ายๆ หน่อย เหมาะสำหรับปลูกบ้านอยู่ไม่ใช่ทำร้านค้าหรือโรงงาน’

‘แล้วคุณนายทองคำแก่ปลูกบ้านอยู่แถวนี้ด้วยหรือเปล่าครับพี่สุข’

‘มีนะ แกมีบ้านอยู่ในละแวกถนนทองคำนี้แหละ แต่พี่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ตอนนั้นตัวแกยังอยู่ที่นี้หรือว่าย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว เท่าที่ทราบ

แก่มากแล้วเลยวางมือให้หลานๆ มาดูแลเรื่องซื้อขายที่ดินแทน แม่พี่เคยเล่าว่าคุณนายทองคำแต่ก่อนเปรี้ยวมาก กลางค้ำกลางคิ่นชอบขับรถตรวจดูความปลอดภัยไปทั่วทุกซอยในย่านนี้ หัวขโมย หรือจิ๊กโก๋ เด็กติดยา อย่าหวังเลยว่าจะเข้ามามั่วสุมกันบนที่ดินของแกได้ เดียวนี้ 'ไม่รู้วาลูกหลานแกยังทำอยู่หรือเปล่า'

มาอยู่ที่นี่ได้หลายเดือนแล้ว ศิรณียังไม่เคยพบคุณนายทองคำหรือลูกหลานของเธอเลย ประสาอะไรกับเศรษฐินีเจ้าของที่ดินผืนใหญ่ริมถนน ก็แม้แต่เพื่อนบ้านในซอยสิบเอ็ดทั้งแปดหลัง ชายหนุ่มยังพบหน้าไม่ครบทุกคนทุกหลังเลยด้วยซ้ำ เขารู้เพียงข้อมูลปะติดปะต่อจากคนนั้นนึกคนนี่หน่อยเท่านั้นเอง

บ้านในเมืองก็มักเป็นแบบนี้ ต่างคนต่างอยู่ ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ยุ่งเกี่ยวสูงลิงกัน ศิรณียอมยิ้มเมื่อหันไปมองบ้านหลังแรกทางซ้ายมือในซอยทองคำสิบเอ็ด เขาไม่แน่ใจว่านั่นคือความจำเป็นหรือเปล่าที่คนในบ้านจะต้องทำเช่นนั้นแทบทุกครั้งที่เขาเดินผ่าน แล้วเมื่อเขาเหลียวมอง ฝ่าม่านที่แหวกอยู่ก็จะทิ้งตัวลงปิดพริบทันใด

เขารู้ว่าคนที่อยู่หลังม่านสีม่วงผืนนั้นคือใคร หญิงสูงวัยเชื้อสายจีนที่หลายๆ คนเรียกว่า อาม่า นั่นเอง

“บ้านหลังแรกหรือคะคุณรัน เท่าที่ทราบ ที่แรกเจ้าของปลูกเอาไว้จะอยู่กับเมียใหม่ แต่เกิดอะไรขึ้นไม่รู้ ให้คนแก่มาอยู่แทน อาม่าแกเพิ่งมาอยู่ได้ไม่ถึงอาทิตย์เองค่ะ”

นั่นคือข่าวคราวของผู้อยู่อาศัยในบ้านหลังแรกที่ศิรณียพอจะรู้มา วุบหนึ่งที่เขาอดนึกสงสัยไม่ได้ว่า หญิงสูงวัยอาจจะถูกลูกหลานพามาทิ้งไว้ที่บ้านหลังนี้ก็ไม่ได้ ไม่มีลูกหลานคนไหนอยากให้อยู่ด้วย เพราะความจู้จี้จ้าน ชอบสอดส่องมองดูของหญิงสูงวัยนั่นเอง

ก็ขนาดว่าเขาเป็นคนอื่น ไม่ใช่ลูกหลาน อาม่ายังชอบแอบมองเวลาเขาเดินผ่าน หากวันไหนเขาไม่ออกจากบ้าน เธอก็จะทำที่เดินผ่านหน้าบ้าน

แล้วลอบสังเกตลังกาเข้ามาเสมอ

ศิรณย์นึกอยากรู้เหมือนกันว่า หนุ่มใหญ่กับสาวน้อยที่อยู่บ้านตรงข้ามกับอาม่าจะรู้สึกรำคาญใจหรือหงุดหงิดกับการจับจ้องมองดู อยากรู้อยากเห็นของหญิงสูงวัยผู้นี้บ้างหรือเปล่า

แต่จะโห่ฮาอาม่าก็ไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เขาเองยังอยากรู้เลยว่า เจ้าของบ้านหลังทางขวามือนี้เป็นใคร ทำงานอะไร และที่สำคัญก็คือ หนุ่มใหญ่และสาวน้อยที่อยู่ร่วมบ้านเดียวกันมีความสัมพันธ์เช่นไรต่อกัน ...พอกับลูก อากับหลานสาว หนุ่มใหญ่เมียผลอกกับกิ๊ก ชู้รักวัยใส

ศิรณย์เคยพบคนทั้งสองครั้งหนึ่งโดยบังเอิญในตอนเย็น ฝ่ายชาย รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง อายุอานามน่าจะราวสามสิบเศษ ส่วนสาวน้อย คะเนอายุแล้วไม่น่าจะเกินยี่สิบ หน้าใส สะสวย ดูบอบบาง น่าทะนุถนอม เท่านั้นเองที่เขาเห็น ก่อนที่คนทั้งสองจะหายกลับเข้าไปในบ้านซึ่งปกคลุม ด้วยต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น ยากที่ใครจะสอดส่องมองเห็นความเป็นไปภายใน บ้านได้

ต่างจากบ้านทางซ้ายมือหลังที่สองซึ่งอยู่ติดกับบ้านของอาม่า บ้าน ที่มีสนามกว้างและพุ่มไม้สวยงาม แลลอดรั้วเหล็กโปร่งๆ เข้าไปมองเห็น ทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน ไม่มีสิ่งใดปิดบังซ่อนเร้น ทุกคนในซอยสิบเอ็ดรู้ดีว่า ผู้ที่อยู่ในบ้านหลังนี้เป็นผู้หญิงทั้งสี่คน ประกอบด้วยหญิงชราผมหงอกไปทั้งศีรษะ สาวใหญ่วัยใกล้สี่สิบ หญิงสาวอายุอานามน่าจะราวยี่สิบเศษ และเด็กหญิงวัยไม่เกินสิบขวบ

ศิรณย์เรียกชื่อบ้านนี้เล่นๆ ในใจตัวเองว่า บ้านสี่สาว ผั่งตรงข้ามกับ บ้านที่มีแต่ผู้หญิงอยู่อาศัย คือที่ดินว่างเปล่า ชายหนุ่มไม่รู้ว่าเป็นเจ้าของ และเหตุใดจึงปล่อยให้ว่าง ไม่เข้ามาปลูกสร้างใดๆ เสียที เขารู้เพียงว่า ติดกับ ที่ดินผืนนี้คือบ้านหลังที่เขาชอบมองเข้าไปอยู่บ่อยๆ

ใจเต้นแรงทุกครั้งที่เดินผ่าน ก้าวขาตึกๆ ชัดๆ พานจะพังกันทาก ว่ามองเห็นใครบางคนในบ้านหลังนี้ปรากฏตัว

โอ! นั่นไง! กระแสจิตของเขาแรงกล้ากระทั่งส่งเข้าไปถึงใครคนนั้น หรือไร หล่อนถึงได้เปิดประตูรั้วออกมา ยืนยิ้มสดใสตรงหน้าเขาในยามนี้ ...ถ้าทำถุงใจหลุดมือตอนนี้ จะเสียฟอร์มมากมัยนะ

“คุณรัน อรุณสวัสดิ์ค่ะ ไปไหนมาคะ”

ผู้หญิงอะไรทำไมยิ้มน่ารักอย่างนี้ หรือต่อให้ไม่ยิ้ม ก็สะสวยน่ามองเหลือเกิน

“ไป...เอ่อ...ซื้อใจที่ปากซอยนะคะ คุณแพรวละครับจะไปไหน”

หญิงสาวที่เขาเรียกว่าแพรวเป็นลูกสาวคนโตของภาคและสวัสดิ์เจ้าของบ้านหลังที่สามทางขวามือในซอยทองคำสิบเอ็ด หล่อนมีน้องอีกสองคน น้องสาวชื่อพราว และน้องชายคนเล็กชื่อภูมิ

“พ่ออยากกินข้าวเหนียวไก่ทอดค่ะ แพรวเลยจะออกไปซื้อให้”

“ไม่ทราบครับ ไม่จั้นฝากผมซื้อก็ได้” ปากพูดไปเช่นนั้น หัวใจกลับพูดอีกอย่าง มันบอกว่า ไม่อยากรับฝาก แต่อยากบังเอิญเดินออกไปพร้อมกันเหมือนเมื่อก่อนมากกว่า

“ขอบคุณค่ะคุณรัน แต่ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แพรวเดินออกไปซื้อเองได้ออกกำลังกายไปด้วย จะได้ไม่อ้วน”

อ้วน? หญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาไม่อ้วนเลยสักนิด ในสายตาผู้ชายอย่างเขา แพรวเป็นคนรูปร่างดีด้วยซ้ำ เปรี้ยวบางน่าทะนุถนอม หากเทียบกับพราว น้องสาวของหล่อนที่ศิรัณย์เคยเห็นครั้งหรือสองครั้งแล้ว แพรวสวยจัดบาดตากว่าน้องสาวที่ดูเก๋ไปราวเบรียว

“คุณรันตื่นเช้าจังเลย สงสัยเมื่อคืนหนาวหุบ้านนุ่”

บ้านนุ่ที่หญิงสาวบ่นไปคือบ้านฝั่งตรงข้ามบ้านของหล่อนนั่นเอง บ้านซึ่งศิรัณย์รู้จักดี เขาเพิ่งพบหัวหน้าครอบครัวที่ริมถนนเมื่อครู่นี้เอง อมรเป็นหัวหน้าครอบครัวใหญ่ครอบครัวนี้ นอกจากภรรยาและลูกๆ หลายคนแล้ว บ้านของอมรยังมีปู่กับย่า น้ากับอา และอาจจะมีลุงอาศัยอยู่ด้วย ทุกเย็นเมื่อทุกคนกลับมาอยู่พร้อมหน้า คนในซอยมักได้ยินเสียงต่างๆ

ดังแว่วมาจากบ้านหลังนี้เสมอ เสียงแม่ร้องเรียกลูกๆ มากินข้าว เสียงพ่อพูดกับปู่ที่หูตึง เสียงลูกชายเล่นกีตาร์ ลูกสาวคุยโทรศัพท์กับเพื่อน น้ำทะเลาะกับอา เสียงลุงบ่นหลาน

เป็นบ้านที่อยู่กันอย่างอุ่นหนาฝาคั่งที่สุดในซอยนี้ก็ว่าได้

“เปล่าหรือครับคุณแพรว ผมตื่นเข้าแบบนี้ทุกวันอยู่แล้ว ไม่ได้หนาวหุอะไร”

ทำอย่างไรดี เขาไม่อยากให้วันเวลาดีๆ นี้จบสิ้นลงเลย ศิรณียังอยากยืนพูดยืนคุยกับแพรวไปอีกนานๆ ...หาเรื่องชวนหลอนคุยต่อสิ

“ว่ากันตามจริง มองออกไปเห็นเพื่อนบ้านแบบบ้านคุณแพรวก็ยิ่งดีกว่ามองออกไปแล้วเห็นแต่ความมืดเหมือนบ้านผมนะครับ”

เพราะติดกับบ้านของครอบครัวใหญ่คือที่ดินว่างเปล่าซึ่งตกกลางคืนมืดสนิท และน่ากลัวไม่น้อยเลย

“แต่ไม่มีอะไรใช้มั๊ยคะคุณรัน” หญิงสาวถามพลางชะเง้อมองที่ดินผืนนั้นซึ่งมีต้นมะขามใหญ่ขึ้นอยู่ตรงกลาง

“ไม่มีหรือครับคุณแพรว แต่ก็ไม่รู้เหมือนกัน” ศิรณีย์หัวเราะเบาๆ “ผมไม่เชื่อเรื่องอะไรแบบนั้นด้วยมั๊ยครับ ถึงมองเห็นอะไรแปลกๆ ก็มองผ่านเลย ไม่เคยเก็บมาคิด”

...ชวนคุยต่อไปเรื่อยๆ อย่าปล่อยให้บทสนทนาจบสิ้น ต่างคนต่างยืนเงิบ และฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเอ่ยปากขอตัวจากไป

“ว่าแต่ว่าบ้านเรารวัดติดกันแบบนี้ ผมเปลืองทำเสียงดังรบกวนบ้านคุณแพรวบ้างหรือเปล่า ยังไงต้องขอโทษด้วยนะครับ”

หญิงสาวโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “ไม่เลยคะคุณรัน แม่ยังบอกเลยว่า เราโชคดีที่ได้เพื่อนบ้านเป็นคุณรัน ไม่ได้ทำเสียงรบกวนอะไรเลยคะ”

“ถ้าก๊งไม่ล้ำเข้าไปในเขตบ้านคุณแพรว มาบอกได้เลยนะครับ ผมจะให้คนสวนมาตัดแต่ง จริงสิ...แล้วหมาบ้านผมเท่าเสียงดัง หรือชนมูตรั่วไปบ้านคุณแพรวบ้างหรือเปล่า”

ใครจะรู้ดีไปกว่าศิริณีย์ ว่าเขาปรารถนาทุกลมหายใจเข้าออก ให้หมา แก่จอมขี้เกียจเข้าไปวิ่งเล่นในบ้านของหญิงสาวข้างบ้านมากเพียงใด

“ไม่เลยคะคุณรัน คุณรันอย่าคิดมากไปเลย เราคนบ้านใกล้เรือนเคียง กันนะคะ”

...แล้วถ้าอยากเป็นมากกว่านั้นล่ะ จะได้ไหม

“อ้อ...เมื่อวานก็ลืมบอกคะ แม่ฝากขอบคุณคุณรันด้วยนะคะสำหรับ ของฝากจากเชียงใหม่ บอกว่าน้ำพริกหนุ่มที่คุณรันซื้อมาฝากอร่อยกว่าร้านที่เราไปซื้อกันตอนที่ขึ้นไปเที่ยวเมื่อสองเดือนก่อนเสียอีกคะ”

“สารภาพว่าผมก็ไม่ทราบหรอกครับว่าเจ้าไหนอร่อยหรือไม่อร่อย พอดีมีเจ้าถิ่นพาไปนะครับ”

“เพื่อนคุณรันหรือคะ”

“ครับ เป็นเพื่อนนักเขียนที่ไปเสวนาเรื่องการเขียนนิยายรักด้วยกัน นะครับ”

สาวสวยยิ้มหวานจนศิริณีย์มองเพลिन นี่ก็ไม่ออกว่าจะชวนหล่อน พุดคุยอะไรด้วยอีกดี

“แพรวขอตัวก่อนนะคะคุณรัน สายกว่านี้ เดี่ยวไปทอดจะหมด”

...หมดโอกาสเสียแล้วศิริณีย์เอ๋ย ชายหนุ่มอ่อนใจตัวเองเหลือเกิน

“เชิญครับ”

ศิริณีย์มองตามหลังหญิงสาวที่เดินออกไปทางปากซอยจนหล่อน เลี้ยวขวาวออกไปทางถนนใหญ่ ไม่รู้เลยสักนิดว่ามีรอยยิ้มแถมใบหน้า แม้แต่ตอนที่เดินมาถึงหน้าบ้านของตนเองแล้วก็ตาม

สำหรับศิริณีย์แล้ว ซอยสิบเอ็ดน่าอยู่เพราะหญิงสาวคนนี้ได้แก่

ชายหนุ่มไขกุญแจที่ประตูรั้ว ก้าวเข้ามาในเขตบ้านที่เขาจากเพื่อน รุ่นพี่ บอกตัวเองอีกครั้งว่าเขาโชคดีที่สละใจให้เข้านบ้านหลังนี้ในราคะมึนเมา บ้านขนาดหกสิบตารางวา มีสนามเล็กๆ หน้าบ้าน ปลูกไม้ดอกไม้ประดับ งามตา ภายในบ้านมีเฟอร์นิเจอร์ครบถ้วนทุกอย่าง แม้แต่ถ้วยจานชามซ้อน

แค่หัวกระเป๋าลือผ้าเข้ามาก็อยู่ได้เลย

ศิริณย์ปิดประตู ทอดตามองผ่านรั้วเหล็กโปร่งๆ ไปยังที่ดินว่างเปล่า ผึ่งตรงข้าม สุขใจเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าใครคือเจ้าของที่ดินผืนนี้ เหตุใดจึงปล่อยทิ้งไว้ ไม่มาปลูกบ้านหรือทำอะไรสักที กระทั่งวัชพืชขึ้นรกเรื้อปกคลุมไปทั่ว ต้นมะขามใหญ่ปกแผ่กิ่งก้านราวกับจะครอบครองที่ดินผืนนี้ ชายหนุ่มหนุ่มตัวดุ่มเดินกลับเข้าบ้าน ยังไม่ทันพ้นสนามหญ้าเขาก็ต้องหันไปตามเสียงเรียก

“คุณรัน...คุณรัน...”

เสียงนั้นมาจากรั้วข้างบ้าน ด้านที่อยู่ติดกับบ้านหลังสุดท้ายของซอยทองคำลิปเอ็ด

“คุณโชติ” ศิริณย์เรียกชื่อหนุ่มใหญ่ที่ยืนเกาะรั้วอยู่ กวักไม้กวักมือเรียก

“มาทางนี้น้อยคุณรัน”

รั้วข้างบ้านเป็นรั้วเหล็กโปร่งๆ เหมือนหน้าต่างบ้านนั้นละ เพียงแต่มีพุ่มไม้หนาทึบปลูกเอาไว้ตลอดแนว พอให้เป็นส่วนตัว และมองไม่เห็นชีวิตความเป็นไปของกันและกันอย่างเปิดเผยจนเกินไปนัก

“มีอะไรหรือครับคุณโชติ” ไม่บ่อยครั้งนักหรอกที่ศิริณย์จะพูดคุยกับเพื่อนบ้านคนนี้ พูดให้ถูกต้องชัดเจนกว่านั้นก็ต้องบอกว่า ถ้าไม่จำเป็นเขาไม่อยากจะสนทนากับโชติเลยมากกว่า

“ผมจะบอกคุณรันว่าขยะนะ โยนไปทิ้งฝั่งนู้นก็ได้ มันจะได้ไม่หมักหมมอยู่หน้าบ้านให้เหม็นโง่ละ”

ฝั่งตรงข้ามบ้านของโชติ คือบ้านที่สุขใจเคยเล่าให้ฟังนั้นละว่า ปลูกเสร็จนานแล้ว แต่เจ้าของไม่เคยมาอยู่ ปล่อยทิ้งไว้จนเก่าโทรม กลายเป็นบ้านร้าง ทว่านั่นก็ไม่ใช่เหตุผลหรือใบอนุญาตให้โชติหรือใครก็ตามนำขยะไปทิ้งได้เลย

“ทิ้งไว้ในถังขยะหน้าบ้านก็ได้นี่ครับคุณโชติ”

“มันจะเหม็นนะสิคุณ เหม็นเฉพาะบ้านคุณก็ไม่ใช่ไร แต่กลิ่นมันจะไชยเข้ามาถึงบ้านผมด้วยนี่สิ”

ศิริณ่มองหน้าคนพูดแล้วนึกในใจว่าหากนำบุคลิกลักษณะของคนเช่นนี้ไปเขียนใส่ไว้ในนิยาย คนอ่านจะตั้งข้อสงสัยหรือเปล่านะ ว่ามีคนเช่นนี้อยู่จริงหรือ

“นะคุณรัน ผมบอกแค่นี้แหละ ช่วยๆ กัน บ้านพวกเราจะได้น่าอยู่”

ชายหนุ่มไม่ตอบ โชติเองก็ไม่สนใจจะรอฟังคำตอบ คล้ายว่าหมดสิ้นเรื่องราวจะบอกกล่าวกันเพียงเท่านั้น เขาเดินจากไปพร้อมๆ กับที่ศิริณย์เดินเข้าบ้านตัวเอง

บ้านของใคร ใครก็รัก บ้านนี้ถึงไม่ใช่บ้านของเขา แต่ศิริณย์ก็อยากดูแลรักษาให้ดีที่สุดเหมือนมันเป็นบ้านของตัวเอง เพราะเหตุนี้กระมังเขาถึงตัดสินใจจ้างแม่บ้านมาทำความสะอาดวันเว้นวัน

โชคดีที่วันนี้ “คุณนายเนียบ” ไม่มา ชายหนุ่มมอมยิ้มขณะคลุกข้าวกับตบปิ้งให้หมาแก่ที่นอนอยู่ข้างประตู คลุกข้าวให้หมาเสร็จนั้นแหละเขาถึงได้จัดการอาหารเช้าของตัวเองอย่างสบายๆ ปราศจากสายตาจับจ้องและตรวจสอบจากใครบางคนที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กเล็กๆ ก็มีปาน

แต่...ปราศจากสายตาจับจ้องเช่นนั้นหรือ ศิริณย์ยิ้มพลางโคลงศีรษะเมื่อมองออกไปทางหน้าบ้านแล้วเห็นหญิงสูงวัยสวมเสื้อผ้าแพรสีเขียวอ่อนลายดอกชมพูรับกับกางเกงสีและลายเดียวกัน เดินช้าๆ ผ่านหน้าบ้านเขาไป

ทำไมจะไม่เห็นว่าอาม่ามองเข้ามาในบ้านของเขาด้วยความสนใจ

เออะ...อย่าไปถือสาคนแก่เลย อาม่าอาจจะเหงาก็ได้ ที่สำคัญ สิ่งนี้ไม่มีผลใดๆ ต่อชีวิตของเขาเลย เขาอยู่ในบ้าน อาม่าคงไม่ถึงกับบุกเข้ามาถามว่าวันนี้เขาจะไปไหน หรือทำอะไรหรอกกระมัง

แต่ว่าได้หรือ ดูอย่างเมื่อวานสิ ใครจะคิดแล้วว่าอยู่ดีๆ อาม่าจะ

เดินตรงเข้ามาหาเขาและแพรวที่เพิ่งเดินกลับเข้ามาจากถนนใหญ่ด้านนอกด้วยกัน ไม่ได้แค่เดินมาหา มามองเท่านั้น แต่ยังถามคำถามที่ทำเอาเขาและหญิงสาวนั่งอึ้งกันไปครู่หนึ่งทีเดียว

‘ลือสองคนเป็นอะไรกัน เป็นแฟนกันหรือเปล่า’

บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรกับคำถามนั้นของอามา เหลือบมองหญิงสาวที่ยืนเอียงอาย แก้มแดงสุกปลั่งแล้ว ศิริณัยรู้เพียงว่าเขายากให้ตนเองตอบหญิงสูงวัยไปว่า ...ใช่ครับ เหลือเกิน

‘ไม่ใช่ครับอามา เราเป็นเพื่อนบ้านกันนะ’

อามาพยักหน้า ก่อนเดินแกว่งแขนกลับบ้านไป คล้ายว่านั่นเพียงพอแล้วสำหรับ “ของแถม” ที่ได้รับจากการออกมาเดินออกกำลังกายในเช้าวันนั้น

“น่าสงสารแทนะคะ เจ้าของเขาคงให้มาอยู่เฝ้าบ้าน วันๆ ไม่มีอะไรทำ แพรวเห็นแกชอบออกมาเดินเล่นในซอย”

“ครับ เข้าไปจนสุดซอยแล้วก็กลับออกไป”

เหมือนวันหนึ่งละ นั่นไง...พอเดินผ่านหน้าบ้านเขาไปจนสุดซอยแล้ว อามาก็เดินกลับ และแน่นอน...ขากลับ เธอยังเดินชืดซ้าย เลาะเลียบแนวรั้วบ้านเขาแล้วมองเข้ามาด้วยความอยากรู้อยากเห็น จนศิริณัยก็อยากถามเธอหนักว่า จะอยากรู้อะไรนักหนา ชีวิตนักเขียนนิยายพาฝันไม่ได้มีอะไรให้สงสัยใคร่รู้สักหรอก

อามาเดินลับหายไปแล้ว พร้อมๆ กับที่เลื่อนหายไปจากความรู้สึกนึกคิดของนักเขียนหนุ่ม ที่ยังคงอยู่คือ ความคิดถึงที่มีต่อหญิงสาวข้างบ้านต่างหาก ปานนี้ แพรวจะกลับเข้ามาหรือยัง ว่าแต่ว่าวันเสาร์เช่นนี้หล่อนจะทำอะไรบ้างนะ จะไปไหน กับใคร

ภาพจินตนาการในใจศิริณัยเด่นชัด คือภาพที่เขาเดินไปทอดอดบ้านหล่อนอย่างกล้าหาญ แล้วชวนหล่อนออกไปดูหนังรอบบ่ายด้วยกัน ก่อนแวะไปเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้าเปิดใหม่ริมแม่น้ำ แล้วหาอาหารค่า

รับประทานอาหารด้วยกัน พูดคุยกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม ก่อนพาหล่อน มาส่งที่บ้าน

แต่ถ้าจะให้ภาพนั้นสวยงามยิ่งขึ้นละก็ เรื่องราวต้องยังไม่จบลงแค่ หน้าบ้านหล่อน แต่ต่อเนื่องมายังบ้านของเขาด้วย คงเป็นโมงยามที่แสนวิเศษหากว่าเขาจะชวนหล่อนมานั่งคุยกันต่อที่บ้านหลังนี้ ถ้ามหล่อนเรื่องหนังสือที่ชอบอ่าน พูดคุยเรื่องละครโทรทัศน์เรื่องฮิต เว็บไซต์ที่หล่อนชอบเข้า หรือแม้แต่...นั่งสบตากันในความเงียบที่แสนหวาน

ทำอะไรก็ได้ที่จะทำให้เขาและแพรวได้รู้จักกันมากขึ้นกว่านี้ มากกว่าการเป็นแค่คนข้างบ้านที่ได้พบปะพูดคุยกันแค่สัปดาห์ละครึ่งสองครั้งด้วยความบังเอิญที่บ้านบ้าน กลางซอย หรือริมถนน

บ้านเงียบ ศิรณย์ได้ยินเสียงชายหนุ่มคนหนึ่งทอดถอนหายใจเฮือกใหญ่

ภาพงดงามเหล่านั้นยังคงเป็นได้แค่ฝันและจินตนาการ ไม่อาจแปรเปลี่ยนเป็นความจริงได้

อี! เขาทำงานกับความฝันและจินตนาการนี่นา ก็คงได้เท่านั้นแหละ จะฝันให้หวาน คิดให้ไกลไปสักเพียงใด ถึงที่สุดแล้วก็คงได้เพียงฝัน ฝันที่ไม่อาจเป็นจริง ศิรณย์ยกถ้วยโจ๊กไปวางไว้ในอ่างล้างจาน เช่นเดียวกับถ้วยน้ำเต้าหู้ เขาดึงกระดาษทิชชูมาเช็ดโต๊ะพอให้หมดมัน ก่อนม้วนกระดาษเป็นก้อนกลมแล้วปาลงถังขยะ

แต่ไม่ลง

...พรุ่งนี้ คุณนายเนียบคงเข้ามาทำให้ เขาแค่ทำเป็นหูทวนลมเสียก็พอ

เออะ อิมแล้ว ได้เวลาทำงานเสียที ศิรณย์เดินไปกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กบนโต๊ะทำงานหนึ่งในสองตัวที่ตั้งอยู่ในห้องรับแขก ซึ่งไม่ค่อยได้รับแขก มันถูกแปรเปลี่ยนเป็นห้องนั่งเล่นและห้องทำงานที่แสนสบาย

ศิริณณ์เป็นนักเขียนนิยาย มีผลงานรวมเล่มแล้วกว่าสิบเล่ม ได้ทำเป็นละครโทรทัศน์ห้าเรื่อง พูดได้ว่า นักเขียนนิยายที่ใช้นามปากกาว่า “ศิริณณ์” พอจะมีชื่อเสียงอยู่บ้างกระมัง มิเช่นนั้น เมื่อสัปดาห์ก่อนจะมีคนเชิญเขาขึ้นไปเสวนาที่เชียงใหม่พร้อมกับนักเขียนนิยายชื่อดังอีกสองสามคนหรือ

ชายหนุ่มยังจำบรรยากาศการพูดคุยในร้านหนังสือน่ารักในวันนั้นได้ดี ว่ามีผู้สนใจมาฟังแน่นร้าน จนต้องตั้งเก้าอี้กันที่ระเบียงด้านข้างของร้านกันเลยทีเดียว หญิงสาวชื่อปัทมน เจ้าของร้านหนังสือบอกเขาว่า คนที่มาฟังมีทั้งนักอ่านทั่วไปและคนที่มีความฝันอยากเป็นนักเขียน

...ฝันแล้วก็อย่าให้มันเป็นแค่ฝัน ลงมือทำให้เป็นความจริงสิ

ได้ยินเสียงในใจตัวเองแล้ว ศิริณณ์ก็ถอนหายใจ พูดได้ บอกคนอื่นได้ แต่ทำไม่ได้ บ้าชะมัด!

ชายหนุ่มลงนั่งบนเก้าอี้ มองตัวอักษรที่แลเห็นเป็นพืดบนหน้าจออ่านบทวนถึงเรื่องราวที่เขียนค้างเอาไว้เมื่อคืน สองมือวางบนแป้นพิมพ์ สมองครุ่นคิดที่จะกำหนดบทบาทให้ตัวละครออกมาดลวดลายโดดเด่น เพื่อให้เรื่องราวดำเนินไปตามที่คิดวางโครงเรื่องไว้แต่แรก ทั้งคำพูดเชือดเฉือน บทสนทนากินใจ และอารมณ์ความรู้สึกที่อัดแน่นในอกตัวละครแต่ละตัว

พลันที่พรมนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ ดวงตาจ้องมองตัวอักษรที่ร้อยเรียงเป็นคำ เป็นประโยคและย่อหน้า ศิริณณ์ก็ลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมด ไม่ว่าจะเป็นแพรว อามา หรือใครก็ตามในชีวิต หัวใจเขามีเพียงตัวละครเหล่านี้ที่เขาจะปั้นแต่งให้เดิน ให้พูด และให้ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามแต่ใจเขาจะปั้นแต่งให้เป็นไป งานยังทำให้เวลาหมุนผ่านไปอย่างรวดเร็ว จากสายลวงเข้าป้าย ท้องเริ่มร้องอุทธรณ์นั่นละ ชายหนุ่มถึงได้รู้ว่าถึงเวลาอาหารกลางวันแล้ว เขาเดินไปเปิดตู้เย็นแล้วหยิบอาหารสำเร็จรูปแช่แข็งส่งเข้าไมโครเวฟ ไม่นานนักก็ถือกล่องพร้อมช้อนเดินกลับมาที่โต๊ะทำงาน

กินไปด้วย ทำงานไปด้วยอย่างเพลิดเพลิน

ศิริณณ์มารู้ตัวอีกทีก็เมื่อได้ยินเสียงแตรรถเข็นขายก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋นที่เล่นเข้ามาในซอย เหลือบมองนาฬิกา เป็นเวลาหกโมงเย็นแล้ว ชายหนุ่มรีบก้าวเข้าไปในครัว หยิบถ้วยแล้วเดินออกไปหน้าบ้าน ทักทายชายสูงวัยผิวคล้ำ พ่อค้าก๋วยเตี๋ยวที่จอดรออยู่หน้าที่ดินว่างเปล่าฝั่งตรงข้าม

“วันนี้มาซอยนี้เอาเย็นเชียวนะลุงดำ”

“ช่วงกลางวันติดอยู่แถวซอยท้ายๆ กว่าจะหลุดซอยยี่สิบห้าขึ้นมาแถวนี้ได้ก็บ่ายสามแล้ว”

ก็อย่างที่มีคนเคยพูดกับเขานั่นล่ะว่า ชาวบ้านซอยไหนจะได้กินก๋วยเตี๋ยวของลุงดำเวลาใดก็ได้แล้วแต่บุญวาสนาของคนกิน เพราะเอาเน่เอานอนเรื่องเวลากับพ่อค้าก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋นเจ้านี้ไม่ได้

“บะหมี่น้ำพิเศษรับลุงดำ”

“วันนี้ข้ามเดียวหรือคุณ” ชายสูงวัยถามเมื่อรับถ้วยจากศิริณณ์

“ข้ามเดียว”

ลุงดำจัดแจงปรุงก๋วยเตี๋ยวให้ตามสั่ง ศิริณณ์สังเกตว่า แกลวกเส้นไปด้วย ตากีเหลือบมองที่ดินว่างเปล่าในแสงสลัวยามเย็นไปด้วย แล้วจู่ๆ แกก้หันมาพูด

“ที่ดินแบบนี้ เขวากันว่ามีภูตผี มีวิญญาณสิงอยู่นะคุณ ระวังให้ดีล่ะ”

ศิริณณ์ไม่เชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ เขาบอกพ่อค้าก๋วยเตี๋ยวว่า “อยู่มาหลายเดือน ยังไม่เคยเจอเลย”

ไม่ได้ทำทนาย ไม่ได้ด้อยากเจอ เพียงแต่ไม่เชื่อเท่านั้นเอง

“แล้วเคยมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นบ้างมั๊ย”

ติดอยู่ครู่เดียว ศิริณณ์ก็ส่ายหน้า “ไม่มีนะลุง”

ผู้ชายนิสัยใจคอเรียบๆ แบบเขา เป็นนักเขียนนิยายที่วันๆ ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวสูงลิบกับใครสักเท่าไรนัก จะมี “เรื่องแปลกประหลาด” เกิดขึ้นในชีวิตได้อย่างไรกัน

ถ้ามันจะมีอะไรสักอย่างที่แปลกหรือประหลาดในชีวิตของเขา ก็เห็นจะเป็นการที่เขากล้าเดินไปชวนแพรวไปดูหนังกระมัง ศิรณย์บอกตัวเองแล้วเหลียวไปมองประตูรั้วบ้านแพรวที่เปิดออก รถยนต์คันหนึ่งแล่นออกมา บิดาของหล่อนเป็นคนขับ มารดานั่งหน้า ส่วนลูกสาวสองคนนั่งอยู่ด้านหลัง เช่นเดียวกับลูกชายที่ลงมาเปิดและปิดประตูรั้ว

แพรวซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่างหันมาโบกมือให้เขาอย่างน่ารัก ศิรณย์ทำได้เพียงยิ้มให้หล่อน จนรถยนต์คันนั้นเลี้ยวขวาลับหายไปจากสายตา

ไม่มีเรื่องแปลกประหลาดอัศจรรย์ใจใดๆ เกิดขึ้นในชีวิตนักเขียนหนุ่ม ศิรณย์เดินถือซามก้วยเตี้ยวกลับเข้าบ้าน นั่งกินคนเดียวเงียบๆ ที่โต๊ะอาหาร อิ่มแล้วเดินไปวางซามก้วยไว้ในอ่างล้างจาน จากนั้นกลับมานั่งทำงานต่อ

สร้างความกล้าให้ตัวละคร ปลุกเร้าให้คิด ให้วางแผน และกระตุ้นให้ลงมือทำ

ยิ่งเย็นย่ำค่ำมืด ตัวละครยิ่งออกมาโลดเล่น ลำแสงตัวตนอันเด่นชัด ยิ่งตึกตื้น พวกเขายิ่งสาธิตวาทะคมคายเข้าใส่กัน เพื่อหลอกกล่อคนอ่านให้ติดตาม ให้สงสัยว่าใครกันแน่คือตัวร้าย คือผู้ที่วางแผนการทั้งหมดในเรื่องนี้ ต่างจากคนเขียนที่ยิ่งตึกก็ยิ่งอ่อนล้าลงเรื่อยๆ รวากับเรื่องราวที่เลเห็นเป็นฟิดในหน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าได้ดูดซับเรียวแรงกำลังของเขาไปจนหมดสิ้น

ศิรณย์ปิดคอมพิวเตอร์ ปิดบ้าน และปิดไฟ ก่อนกลับขึ้นไปยังห้องนอนชั้นบน ใช้เวลาเพียงไม่นานนักเลยในการอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วล้มตัวลงนอนหลับสนิทไปจนรุ่งเช้า ตอนที่เขาลืมตาตื่นขึ้นในเช้าวันใหม่นั้น ชายหนุ่มไม่ได้สำเหนียกถึงสิ่งผิดปกติ หรือเรื่องแปลกประหลาดใดๆ ที่จะบังเกิดแก่ชีวิตของตนเองเลยแม้แต่น้อย

...เช้าวันอาทิตย์เช่นนี้ก็คงไม่ต่างจากเช้าวันไหนในชีวิตที่ผ่านมาของเขา ที่บ้านหลังนี้ในซอยทองคำสิบเอ็ดถนนละครมัง

ออกไปซื้ออาหารเช้า บางทีวันนี้เขาอาจซื้อแกงถุงไม่ก็กล้วยเตี้ยว มาแช่ตู้เย็นไว้กินเป็นอาหารกลางวันและเย็นด้วย จะได้ไม่ต้องอุ่นอาหารสำเร็จรูปกิน

ว่าแต่ว่าวันนี้ เขาจะพบแพรวหรือเปล่านะ

ด้วยชื่อนั่นเองที่ทำให้ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเตียงอย่างรวดเร็ว พร้อมกับกับความฝันและความหวังแสนสวยงาม สิบนาทีก่อนมา ศิรณย์ก็ขอยเท้า ถี่ๆ ลงบันไดมาชั้นล่าง ท่ามกลางแสงสว่างยามเช้าที่สว่างไสว เขายืมให้หมาแก่ที่นอนหมอบอยู่ที่เดิม พลันที่เขาเปิดประตูบ้าน มันก็เดินออกไปทำกิจธุระส่วนตัวเหมือนทุกเช้า

ชายหนุ่มมองไปฝั่งตรงข้าม มะขามใหญ่ยืนต้นตระหง่าน กิ่งก้านส่ายไหวในสายลมยามเช้า ศิรณย์ไม่รู้และไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ สิ่งสถิตอยู่ที่นั่นหรือเปล่า ถ้ามี และสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถดลบันดาลให้สมหวังได้จริงๆ ละก็ เขาไม่ขออะไรมาเลย ขอแค่เช้านี้ได้เดินออกไปที่ถนนใหญ่ พร้อมกับหญิงสาวที่เขาพึงใจ ศิรณย์ก็ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากแล้ว

นักเขียนหนุ่มยืนเกาะราวระเบียงหน้าบ้านทอดตามองไปทางซ้ายมือ แลลดรีวโปร่งๆ ด้านข้าง บ้านหญิงสาวยังเงียบเชียบ ไม่มีวี่แววว่าจะมีใครออกมาเปิดประตูรั้วแล้วออกไปไหน ไกลออกไปทางปากซอย อาม่ายืนแกว่งแขนอยู่หน้าบ้านหลังแรก แต่สายตาสอดส่องมาเหมือนเคย

...ไม่รู้ว่าจะอยากรู้อยากเห็นไปถึงไหนกันสิน่า ชายหนุ่มบ่นแล้วยืมด้วยความอ่อนใจ แต่แล้ววินาทีต่อมานั่นเอง รอยยิ้มก็เลือนหายไปจากใบหน้าเมื่อมองเห็นอะไรบางอย่างที่โรรธ

ไม่ใช่อะไร แต่เป็นใครต่างหาก เป็นคนที่นอนนิ่งอยู่ในโรงรถในเขตรั้วบ้านของเขา

ศิรณย์เดินเข้าไปใกล้ใครคนนั้น แล้วจึงมองเห็นชัดเจนว่า ใครคนนั้นเป็นผู้หญิง ผมหยาว นอนตะแคงหนุนกระเป๋าใบเชื่อง และ...กอดตุ๊กตาผ้า

ตัวหนึ่งไว้แนบอก

ใครกัน? เข้ามาในเซตบ้านเขาได้อย่างไร พร้อมกับมีคำถามนั้นเกิดขึ้นในใจ อีกหนึ่งคำถามก็ตามติดขึ้นมาทันที หล่อนยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า หรือว่า...หรือว่า...

ตึกตาผ้าซัฟขึ้นลงพร้อมๆ กับจังหวะหายใจของหญิงสาวผู้นั้น ราวกับจะตอบคำถามอันน่าตระหนกในหัวใจศิรินัย

...เออละ ยังไม่ตาย แล้วจะทำยังไงต่อไปดี

ปลุกสิ ปลุกให้ตื่น แล้วถามไถ่ทุกสิ่งทุกอย่างที่อัดแน่นในหัวใจยามนี้ “คุณ...คุณ...”

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งไถ่ แล้วร้องเรียก ไม่กล้าจับตัวหล่อนเขย่าวราวกับเกรงว่าจะทิ้งรอยนิ้วมือเอาไว้บนเนื้อตัวของหล่อน กระทั่งตำรวจติดตามมาจับตัวและเอาผิดได้

บ้าน่า...อาจเป็นการเข้าใจผิด เข้าบ้านผิด ไม่ได้มีอะไรรุนแรงถึงขั้นต้องเชิญตำรวจมาหรือกระมัง

“คุณ...ตื่นเถอะ...คุณ...คุณ...”

เปลือกตาหล่อนขยับยุกยิก พร้อมกับที่หญิงสาวขยับตัว หล่อนค่อยๆ ลืมตาขึ้นกวาดตามองไปรอบก่อนจะมาหยุดอยู่ที่ใบหน้าเขา

...อย่างนะ อย่างร้องกรี๊ด อย่าไว้วายใดๆ ให้เรื่องยุ่งยากวุ่นวายไปมากกว่านี้เลย ศิรินัยได้แต่ภาวนา

ได้ผล หญิงสาวไม่ได้ร้อง หล่อนลุกขึ้นนั่ง จ้วเจีย และงุนง

“คุณเป็นใคร แล้วมานอนอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ดวงตาที่มองเขาว่างเปล่าอย่างน่าใจหาย ก่อนที่วินาทีต่อมา จะปรากฏวีแววสับสนและวุ่นวายใจอย่างแจ่มชัด

“ฉันเป็นใคร? ...ไม่รู้...ไม่รู้สิ ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร และมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง”